

ligt, og jeg haaber i en ikke altfor fjern Fremtid at kunne komme til nærmere Forhandling med Thinget derom. End under de foreløbige Foranstaltninger — alt med Forbehold af Lovgivningsmagtens Stilling — hører selvfølgelig ogsaa Jernbaneraadet. Om Lovhjemmelen skal jeg ikke trættes med den ærede Ordfører, det kan gjerne være, at seibe det Udtryk, der er brugt i Indledningen, kunde være brugt anderledes, det opholder jeg mig ikke ved, jeg finder det ogsaa temmelig ligegyldigt. Administrationens Hjemmel til at ordne Jernbaneforholdene findes i Lovene af 14de Marts 1867 og 2den Juli 1880, af hvilke den første er paaberaabt i den sidste paa en saadan Maade, at den ikke behøver at paaberaabes særtilig. Jeg har ikke Tvivl om, og noget Saadant har Ordføreren heller ikke udtalt, at hvis man fandt det nødvendigt, maatte man være i Stand til at ordne det Forhold foreløbig paa den Maade, som stet er. Forøvrigt er det ganske sikkert, at den Ordning, der nu er stet med Hensyn til Jernbaneraadet, er en foreløbig Ordning, og at man kan komme til en endelig Ordning, og ogsaa til en anden Ordning igjennem en Lovordning sammen med Næstvedagen, derom kan der ikke være den mindste Tvivl. Jeg har et lille Spørgsmaal tilbage ligeoverfor den ærede Ordfører, og det er Spørgsmaalet om Sneefjærmene, som vel interesserer mig lige saa meget som den ærede Ordfører. Han mente, at man i Kraft af § 12 af Loven af 1845 kunde komme til en Ordning af dette Spørgsmaal; det tror jeg ikke. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at § 12 i den nævnte Lov handler specielt om dette Forhold. Foruden det, som den ærede Ordfører oplæste i Gaar, staar der udtrykkelig i Loven, at Bestadigelse af Hegn og Anbringelse af nye Hegn skal tages i Betragtning. Men hvor skal de tages i Betragtning? Ved Ansættelsen af den Sum, der fastsættes, naar man strider til Expropriation til et Jernbaneanlæg. De skal da tages i Betragtning, men der er mange andre Forhold, der ogsaa skal tages i Betragtning. Forskjelligt derfra er det Spørgsmaal, i hvilket Omfang man senere, støttet paa Expropriationsloven, kan komme til at give Nogetomhelst i Erstatning, og den Bet tror jeg ikke, man kan gaa. Skulde man komme ind paa den Bet at gjøre det i Henhold til Expropriationsloven, vilde man komme ind i høist mærkværdige Forhold i flere end een Retning. Man kan f. Ex. tænke sig en Bane anlagt, som var beregnet paa 3 Tog — Banen mellem Kjøbenhavn og Korsør begyndte

saaledes, saa vidt jeg husker, med 3 Tog — og alle Bodeierne have altsaa faaet i Forhold hertil Godtgjørelse for Overtæringsgener, altsaa Godtgjørelse i Henhold til Expropriationsloven for de Ulemper, som oprindelig kunde forudsæes. Det er nu klart, at naar en saadan Bane saa senere befares af f. Ex. 18 Tog, opstaar der adskillige større Ulemper for de Paagjældende, men for disse Ulemper at hde dem Bederlag, støttet paa Expropriationsloven, vilde være en Bet, som jeg for min Person ikke vilde anse for heldig. At der kan opstaa de største Ubilligheder paa Grund af saadanne senere Ulemper, som Følge af Driften, Snelag og andre Ting, er noget helt Andet. Men jeg tror ikke, man kan gjøre Noget i saa Henseende ad den Bet, den ærede Ordfører antydede.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg): Jeg tror ikke, det nytter noget allerede nu at optage en Forhandling med den ærede Ordfører for Mindretallet; vi have vist nok en ganske forskjellig Betragtningmaade. Den ærede Ordfører synes at tro....

Formanden (Berg): Maa jeg gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at det er vildeledende i Tidenden, naar han benævner det ærede Medlem, som taler paa Mindretallets Begne, Ordfører.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg): Jeg sagde ogsaa: Ordføreren for Mindretallet.

Formanden (Berg): Ja een Gang. Men næste Gang sagde den ærede Ordfører „Ordføreren“. Jeg gjør kun den almindelige Bemærkning, fordi det ellers er vildeledende, idet man ikke veed, hvem der menes. Forretningsordenen kender ogsaa kun en Ordfører.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg): Jeg siger altsaa, at naar den ærede Ordfører for Mindretallet tror, at vi komme hinanden nærmere i Realiteten med Hensyn til Opfattelse af den politiske Strid eller Forstaaelsen af Forsætningen, fordi vi rykke hinanden et Par Hundrederusinde eller et Par Millioner nærmere paa Budgettet, saa er det efter min Mening en fuldstændig Misforstaaelse. Millionerne gjøre hverken fra eller til, jeg vil ikke sige, at det er et Afstillelsespunkt, men det er heller ikke noget Forsjonde; det, hvorpaa det kommer an, maa være Forsætelse af Forsætningen. Saa længe man imidlertid fra den anden Side i